

MAGYAR NÉPI TÁRSADALOMSZERVEZÉS AZ ÚJ EURÓPÁBAN

A második világháború az európai kontinens számára új élet kezdetét jelenti. A páriszkörnyéki békék és a népszövetség Európája a *divide et impera* elvének érvényesítésével – állandó nemzetközi feszültségeket életbentartó mesterségesen alkotott természetellenes határokkal – biztosította ideig-óráig földrészünkön az angol-francia antánt uralmát. Ma a tengelyhatalmak ezzel a régi Európával szemben új, rendezett, kifelé egyetlen hatalmas erőt jelentő Európa megteremésén fáradoznak. Hivatalos és félhivatalos nyilatkozatokból tudjuk, hogy a háború utáni hatalmi elrendeződés nagy területek, kontinensek, egységes életműködésén, az azokat alkotó népek, nemzetek és államok szoros együttműködésén fog alapulni. Hivatalos és félhivatalos nyilatkozatokból tudjuk azonban azt is, hogy az új Európa teljes tiszteletben tartja és fogja tartani az életképeseknek bizonyult nemzetek önálló állami-ságát. Igen nagyjelentőségű ténynek kell tekintenünk, hogy az új Európa alkotó erői minden országban az országok államalkotó népe nemzeti, faji, kulturális hagyományainak megfelelően más és más alakban, más és más elnevezések” alatt szerveződtek. Olaszország fasiszta, Németország nemzeti szocialista, Spanyolország falangista, az új Románia légionista állam. Mindegyik ismételt hangoztatta az új rendhez való tartozását, de egyik sem ismerte el soha bármelyik más állam rendszerének átvételét. Egy nagy európai nemzeti szocialista vagy fasiszta rendbe való egyszerű beolvadását. Éppen ez az új Európa legérdekesebb jellemzője: az európai egység reálisabb, valóságosabb lesz, mint bármikor azelőtt, mégis a külön népi, nemzeti egyéniségek teljesebben bontakozhatnak ki, mint valaha is a múltban. A liberális Európa világszemlélete egységes, egy elnevezésű – liberális – volt, mégis ebben az Európában a részek, az Európát alkotó *nemzetek* szerves, módszeres együttműködéséről alig lehetett beszélni. A liberalizmus korában nem hangoztatták a kontinens egységét, mégis a kozmopolita, anyagi, szabadkőműves tőkés-világuralom a népi, nemzeti erők igazi kibontakozását eredményesen akadályozta.

Magyarország könnyűszerrel és természetesen találja meg helyét az új európai rendben. A magyar nemzet ezeréves politikai fejlődésének töretlen vonalán eddig még semmiféle külső behatás nem ütött csorbát éppen azért, mert a magyar lélek fejlődése mindig az európai lélek egy részének fejlődését jelentette. A magyarság mindig *élte* Európát és amennyit kapott Európától, ugyanannyit eredetiségben, önálló, sajátos elgondolásokban, módszerekben, ráhatásokban *adott* is Európának. A magyarságnak az új Európában is ezeréves szerepét kell folytatnia: élni a maga önálló magyar életét és ezáltal színesebbé, gazdagabbá tenni Európát. A magyarság csak így tud valóban szerves és építő módon az új Európába bekapcsolódni, mert népi erőinek teljességét másképpen, mint magyar módon nem tudná kibontakoztatni. A magyarságnak *van* magyar módszere, magyar életszemlélete, magyar életritmus. Aki nem ezzel a módszerrel, szemlélettel, ritmussal akarja a magyar népet felemelni, az a magyar nép és különösen a legtisztább fajmagyarság ezeréves harcokban kifinomult éles kritikai érzékével, ellenzéki, ellenállási hajlamával találja magát előbb vagy utóbb, de föltétlenül szembe. A magyarság legértékesebb részeinek kikapcsolásával történő országszervezés pedig nem nyújthatja a maga teljességében a magyarság alkotó erőt az új európai építés számára.

Az új Európa szervezett, népi Európa lesz. A liberalizmus Európáját a tőke nemzetközi szervezethez képest egységessé, a többi világrészekkel és a gyarmatokkal szemben egyöntetű politika hordozójává. Az új Európát a népi erők szervezett együttműködése avatja majd újra a világ vezető földrészévé és legelső hatalmává. Ennek a fejlődésnek törvényszerűen kellett bekövetkeznie. A szocialista mozgalmak, a társadalomszervezés eddigi legkülönbözőbb kísérletei, mind csupán előkészítői voltak a mostani nagy újjáalakulásnak. Egészen természetes, hogy Magyarország jövőjének alapja is a szervezett magyar nép lesz, a szervezett magyar munka.

Milyen legyen a magyar munka, a magyar dolgozó nép szervezett rendje? A közeljövő reméljük, határozott formákban megmutatja. Mindenesetre tény az, hogy a munka és a nép megszervezése terén vannak közelebbi és távolabbi magyar hagyományaink, tapasztalataink. A magyar népi társadalomszervezés több irányból hivatásszervezeti, szakmaszervezeti alapon láthatóan megindult és halad előre. Másirányú magyar szervezési gyakorlat még csak alapvető elvi vonalában sem tudott eddig kialakulni, nyilvánvaló tehát, hogy a magyar népi társadalomszervezés az olasz, portugál és spanyol korporatív, testületi rendhez hasonló érdekképviseleti úton alakulhat ki egészségesen és magyarul.

Kétségtelen, hogy a népi társadalomszervezés az egész Európában folyó hasonló természetű munkával rokonjellegű lesz. De ízig-vérig magyarrá forr majd a gyakorlat kohójában, amikor a szervezetek alakít, működési körét, társadalmi és politikai súlyát a magyar élet szükségletei alakítják, formálják a magyar élet igényeinek, szükségleteinek megfelelően. Ha magyar módon, határozottan, tisztán, egyszerűen, őszintén, de előítéletek, elvi elkötelezések nélkül fogunk hozzá a magyar népmilliók – elsősorban a mezőgazdasági és ipari munkások – élő, építő, öntudatot és biztonságot adó nemzeti szervezeteinek kiépítéséhez, az új magyar ezredév alapköveit rakjuk le és a teljesen magyar eredmény nem maradhat el.

Vizy András